Στην Μεταμόρφωση του Σωτήρος (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Αυγούστου, 2013

Ἐμπρός, φίλοι μου, ἂς ἀπλώσουμε σήμερα χωρὶς δισταγμὸ τὸ χέρι στοὺς θησαυροὺς τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ ἐκεῖ κατὰ τὴν συνήθειά μας πλοῦτο, πού ἄφθονα σὲ ὅλους διαμοιράζεται καὶ οὔτε στὸ ἐλάχιστο ποτὲ δὲν ξοδεύεται. Ἐλᾶτε, τὸν πάνσοφο καὶ πάλι ἂς ἀκολουθήσουμε, τὸν ὡραῖο ὁδηγό μας, τὸν Λουκᾶ, νὰ δοῦμε τὸν Χριστὸ νὰ ἀνεβαίνει σὲ ὄρος ὑψηλὸ καὶ τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη νὰ παίρνει μάρτυρες τῆς θεϊκῆς Μεταμορφώσεως. Διότι «πῆρε μαζί Του», λέει, «αὐτοὺς πού ἀποτελοῦσαν τὴν συντροφιὰ τοῦ Πέτρου καὶ σὲ ὄρος ὑψηλὸ ἀνέβηκε» ὁ Δεσπότης. Ὄρος ὑψηλό, στὸ ὁποῖο ἡ δυάδα Μωυσῆς καὶ Ἠλίας συζητοῦσε μὲ τὸν Χριστό.

Ὄρος ὑψηλό, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆτες συνομιλοῦσαν μὲ τὴν Χάρη. Ὄρος ὑψηλό: σ’ αὐτὸ ὁ Μωυσῆς, πού ἔγινε σφαγέας τοῦ ἀμνοῦ γιὰ τὸ πάσχα τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἔτσι μὲ τὸ αἷμα τὰ ἀνώφλια τῶν Ἑβραίων ράντισε.

Ὄρος ὑψηλό, σ’ αὐτὸ ὁ Ἠλίας, πού κοντὰ σ’ ἐκείνους τὸ βόδι εἶχε τεμαχίσει, τὴν θυσία τὴν περιχυμένη μὲ νερὸ εἶχε ἀφανίσει μὲ φωτιά. Ὄρος ὑψηλό, ὅπου ὁ Μωυσῆς, ὁ ἄνθρωπος πού ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας τὰ πολλὰ καὶ πάντοτε ἀξεχώριστα νερά. Ὄρος ὑψηλό, γιὰ νὰ μάθουν ὅσοι ἀνῆκαν στὸν κύκλο τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰακώβου ὅτι Αὐτὸς εἶναι τὸ πρόσωπο, ἐμπρὸς στὸ ὁποῖο κάθε γόνατο θὰ λυγίσει τῶν ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων.

Βέβαια, ἀνέβηκε μόνο μὲ τρεῖς, δὲν τοὺς πῆρε ὅλους μαζί Του, δὲν τοὺς ἄφησε κάτω ὅλους, δὲν ἀπέκλεισε τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν φανέρωση τῆς δόξας Του, δὲν τοὺς ἔκρινε ὑποδεέστερους, ἀφοῦ, καθὼς εἶναι δίκαιος, μὲ δικαιοσύνη τὰ πάντα τακτοποιεῖ. Ἔχοντας ὅλους στὸν νοῦ Του, δὲν χωρίζει ἀπὸ τὴν μεταξύ τους ἀγάπη αὐτοὺς πού ἕνωσε. Ἀλλά, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἄξιος νὰ δεῖ τὸ θεϊκὸ πρόσωπο καὶ τὴν φοβερὴ ἐκείνη ὀπτασία ὁ Ἰούδας, ὁ μελλοντικὸς προδότης, γιὰ τοῦτο ὁ Κύριος καὶ τοὺς ἄλλους ἀφήνει, γιὰ νὰ ἀφήσει ὕστερα κι ἐκεῖνον, πού δὲν ἀφέθηκε μόνος, τελείως ἀναπολόγητο, καὶ τοὺς τρεῖς, σύμφωνα μὲ τὸν μωσαϊκὸ Νόμο, νὰ πάρει ἐπαρκεῖς μάρτυρες τῆς Μεταμορφώσεως. Αὐτοὶ ἐσωτερικά, ψυχικά, καὶ τοὺς ὑπόλοιπους ἔφεραν μαζί τους. Διότι λέει ὁ Ἴδιος: «Φύλαξέ τους, Πάτερ δίκαιε, γιὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἕνα, ὅπως καὶ ἐμεῖς ἕνα εἴμαστε». Διότι, ἂν ἔβλεπε ὁ Ἰούδας σιμὰ στὸ ὄρος τὸν Ἀνδρέα, τὸν Θωμᾶ, τὸν Φίλιππο καὶ τοὺς ὑπόλοιπους νὰ βρίσκονται μαζί Του καὶ

οὔτε νὰ γογγύζουν, νὰ μὴν ἀγανακτοῦν, νὰ μὴν κακολογοῦν, ἀλλά νὰ χαίρονται καὶ κοινὴ νὰ λογαριάζουν γιὰ τοὺς ἑαυτούς τους καὶ τοὺς ἀπόντες τὴν χάρη ἀπὸ ψηλά, ἦταν ἀπὸ κάθε ἀπολογία στερημένος, ἀφοῦ ποτὲ γιὰ κανένα θαῦμα δὲν τὸν παρέβλεψε ὁ Χριστός. Ἀπεναντίας, καὶ τὸ κουτὶ τῶν συνεισφορῶν εἶχε, μόλο πού τὴν διάθεση τοῦ μύρου (ἀπὸ τὴν εὐγνώμονα Μαρία στὴν Βηθανία) χωρὶς λόγο ζήλευε, καὶ τὸν Διδάσκαλο στοὺς ἐχθροὺς τόλμησε νὰ προδώσει.

Τί λέει, λοιπόν, ὁ Εὐαγγελιστής; «Καὶ μεταμορφώθηκε ἐνώπιόν τους καὶ ἐμφανίστηκαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας νὰ συζητοῦν μαζί Του». Ἀλλά ὁ Πέτρος, σὰν θερμὸς πάντα γύρω ἀπὸ ὅλα τὰ θέματα, παρότι μὲ τὰ μάτια τῆς διάνοιας εἶδε κάποια στιγμὴ αὐτοὺς πού δὲν γνώριζε νὰ συνομιλοῦν μ’ Αὐτόν, ἐλάχιστα λογαριάζοντας τὸ θαῦμα, ὑπολογίζοντας ὄχι τὸν παράδοξο χαρακτήρα τῆς θείας ἐλλάμψεως, ὀνόμαζε ὡραῖο τὸν ἔρημο τόπο. Σκηνοποιὸς ἀπὸ ψαρᾶς νὰ γίνει ἤθελε, ἀφοῦ φώναζε στὸν Σωτήρα: «Ἂς κάνουμε τρεῖς σκηνές· μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸν Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἠλία» δίχως νὰ ξέρει τί λέει.

Ἀλλά, Πέτρο, κορυφαῖε καὶ πρῶτε στὴν χορεία τῶν Μαθητῶν, γιατί μὲ οὐτιδανὲς σκέψεις ἀπερίσκεπτα προτρέχεις καὶ μὲ συλλογισμοὺς ἀνθρώπινους μιλᾶς ὁλότελα εἰς βάρος τῶν θείων, θέλοντας νὰ στήσεις τρεῖς σκηνὲς σὲ ἐρημιά; Ὅμοια μὲ τῶν δούλων ἀξία καθορίζεις γιὰ τὸν Δεσπότη; Καὶ γιὰ τὸν Χριστὸ μία σκηνὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο ἐξίσου βιάζεσαι νὰ φτιάξεις; Μήπως, λοιπόν, ἀπὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως Αὐτός, συνελήφθη ὁ Μωυσῆς; Μήπως παρθένος γέννησε τὸν Ἠλία, ὅπως Αὐτὸν ἡ Παναγία Παρθένος Μαρία; Μήπως ὡς ἔμβρυο μέσα ἀπὸ τὴν μήτρα τὸν ἀντιλήφθηκε ὁ Πρόδρομος; Μήπως ὁ οὐρανὸς ἔδωσε μήνυμα γιὰ τοῦ Ἠλία τὴν γέννηση, οἱ μάγοι προσκύνησαν τοῦ Μωυσῆ τὰ σπάργανα; Μήπως λοιπὸν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἠλίας ἔκαμαν τόσα θαύματα ἤ ἀπὸ σπήλαιο ἀνθρώπινο ἔδιωξαν πονηρὰ πνεύματα; Ὁ Μωυσῆς, βέβαια, ὀργίστηκε κάποτε καί, σὰν χτύπησε τὸ πέλαγος μὲ ράβδο, τὸ διάβηκε· ὁ διδάσκαλός σου ὅμως Ἰησοῦς πάνω στὴν θάλασσα περπάτησε μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο καὶ βατὸν ἔκαμε τὸν βυθό. ὁ Ἠλίας μετὰ ἀπὸ ἱκεσία πλήθυνε τῆς χήρας τὸ ἀλεύρι καὶ τὸν γιὸ της ἀνέστησε ἀπό τούς νεκρούς, ἐνῶ Ἐκεῖνος μαθητὴ Του μέσα ἀπό τούς ψαράδες σὲ πῆρε καὶ μὲ λίγους ἄρτους χιλιάδες ἀνθρώπους χόρτασε καὶ τὸν Ἅδη ἄφησε γυμνὸν ἀπὸ ἅρματα καὶ ἅρπαξε αὐτοὺς πού, ἀφότου φάνηκαν ἄνθρωποι στὴν γῆ, ἦσαν παραδομένοι σὲ ὕπνο.

Γι’ αὐτό, Πέτρο, μὴ λὲς «ἂς φτιάξουμε ἐδῶ τρεῖς σκηνές», μήτε «ὄμορφα εἶναι ἐδῶ νὰ εἴμαστε», μήτε λόγο πού ἀναφέρεται σὲ κάτι ἀνθρώπινο ἡ μικροπρεπές, μήτε κάτι γήινο ἤ εὐτελές. Τὰ ἄνω νὰ σκέφτεσαι, τὰ ἄνω ν’ ἀναζητεῖς, καθὼς ὁ Παῦλος μήνυσε, ὄχι τὰ ἐπίγεια. Διότι πῶς εἶναι ὄμορφο νὰ βρισκόμαστε ἐμεῖς ἐδῶ, ὅπου ὁ Ὄφις κακομεταχειρίστηκε καὶ ἔβλαψε τὸν πρωτόπλαστο καὶ ἔτσι τὸν παράδεισο ἔκλεισε; Ὅπου τὸ ψωμὶ μὲ ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του νὰ τρώει ἀκούσαμε; Ὅπου μάθαμε ὅτι εἰπώθηκε σ’ αὐτὸν νὰ στενάζει καὶ νὰ τρέμει γιὰ τὴν παρακοὴ τοῦ ἐπάνω στὴν γῆ; Ὅπου τὰ πάντα εἶναι σκιά; Ὅπου τὰ πάντα θὰ παρέλθουν καὶ θὰ χαθοῦν, σὲ

χρόνο τόσο, ὅσο διαρκεῖ μιὰ ἁπλή κίνηση; Πῶς λοιπὸν τὸ νὰ βρισκόμαστε ἐδῶ εἶναι ὡραῖο; Ἐὰν ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ μᾶς παρατήσει, γιατί πῆρε αἷμα καὶ σάρκα; Ἐὰν ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει, γιατί ἔσκυψε στὸν πεσόντα ἄνθρωπο μὲ συγκατάβαση; γιατί αὐτὸν πού βρισκόταν χάμω ἀνέστησε;

Ἐὰν νομίζεις ὅτι εἶναι ὡραῖο νὰ εἴμαστε ἐπάνω στὴν γῆ, ματαίως ἔλαβες τὴν προσωνυμία «κλειδοῦχος τῶν οὐρανῶν». Σὲ ποιὰ περίπτωση, λοιπόν, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν τῶν οὐρανῶν τὰ κλειδιά; Ἀφοῦ τὸ ὅρος τοῦτο ποθεῖς, παράτησε στὸ ἑξῆς τοὺς οὐρανούς. Ἂν σκηνὲς νὰ σηκώσεις θέλεις, μὴ συνεχίσεις νὰ εἶσαι τῆς Ἐκκλησίας θεμέλιος. Διότι μεταμορφώθηκε ὁ Χριστὸς ὄχι χωρὶς ἰδιαίτερο λόγο, ἀλλά γιὰ νὰ φανερώσει σ’ ἐμᾶς μέσ’ ἀπ’ τὰ πράγματα τὴν μεταμόρφωση, πού μέλλει νὰ ὑποστεῖ ἡ φύση μας, καὶ τὸν δεύτερο σωτήριο ἐρχομό Του, ὁ ὁποῖος θὰ γίνει πάνω στὶς νεφέλες, μέσα στὶς φωνὲς τῶν Ἀρχαγγέλων. Διότι ὁ Ἴδιος εἶναι πού τὸ φῶς σὰν πανωφόρι περιβάλλεται, καθὼς εἶναι κριτὴς ζωντανῶν καὶ νεκρῶν. Γι’ αὐτὸ ἐμφάνισε τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Ἠλία, γιὰ νὰ παρουσιάσει τὰ δείγματα τῶν ἀρχαίων προσώπων.

Καὶ τί λέει ὁ μεγάλος συγγραφέας; «Ἐνῶ ἀκόμη αὐτὸς μιλοῦσε, νά, νεφέλη φωτεινὴ ἀπὸ πάνω τους κάλυψε. Καὶ ἰδού, φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ λέει: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ὁποῖος ἔχει πλήρη τὴν εὐαρέσκειά μου. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε». Ὅσο ἀκόμη, λέει ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ Πέτρος μιλοῦσε, εἶπε ὡς ἀπάντηση στὰ λόγια του ὁ Πατήρ: «Γιατί, Πέτρο, λὲς ὅτι εἶναι ὄμορφα, ἀφοῦ δὲν ξέρεις αὐτὸ πού λές; λησμόνησες τὸν ἑαυτό σου ἤ μήπως φθονεῖς τὸ γένος; Ἀκόμη δὲν ἔχεις παιδαγωγηθεῖ; Μέχρι τώρα δὲν ἀπέκτησες τὴν ἀσφαλῆ γνώση σχετικὰ μὲ τὴν υἱότητα, ἐσύ πού λές: «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ». Τόσα θαύματα εἶδες καθαρά, γιὲ τοῦ Ἰωνᾶ, καὶ ἀκόμα εἶσαι Σίμων; Τῶν οὐρανῶν κλειδοῦχο σὲ τοποθέτησε καὶ τῆς θαλασσινῆς δουλειᾶς ἀκόμα τὸ ροῦχο δὲν πέταξες ἀπὸ πάνω σου; Ὁρῖστε, γιὰ τρίτη φορὰ ἀντιστέκεσαι στοῦ Σωτήρα τὸ θέλημα, δίχως νὰ ξέρεις αὐτὸ πού λές. Σοῦ εἶπε δηλαδή: «Πρέπει νὰ ὑποστῶ τὸ πάθος» καὶ λές: «Νὰ μὴ σοῦ συμβεῖ αὐτό». Εἶπε πάλι: «Ὅλοι θὰ σκανδαλισθεῖτε», καὶ λές: «Ἂν ὅλοι σκανδαλισθοῦν, ἐγώ δὲν θὰ σκανδαλισθῶ». Ὁρίστε, καὶ τώρα νὰ σηκώσεις θέλεις σκηνὴ γιὰ τὸν Χριστό, ὁ Ὁποῖος μαζὶ μὲ μένα θεμελίωσε τὴν γῆ, ὁ Ὁποῖος μαζὶ μὲ μένα ἔνωσε ὑδάτινους ὄγκους σὲ σύνολο ὀργανικό, τὴν θάλασσα, καὶ τὸ στερέωμα κάρφωσε, στὸν αἰθέρα ἔδωσε φωτιά· καὶ μαζὶ μὲ μένα δημιούργησε ὅλα τὰ πρὶν ἀπὸ τὴν αἰσθητὴ κτίση· σκηνὴ γι’ Αὐτόν, πού γεννήθηκε ἀπὸ μένα, σκηνὴ γι’ Αὐτὸν πού ὑπάρχει μέσα σὲ μένα καὶ μαζί σας, σκηνὴ γιὰ τὸν χωρὶς πατέρα Ἀδάμ, σκηνὴ γιὰ τὸν χωρὶς μητέρα Θεό, σκηνὴ γι’ Αὐτὸν πού ἔκαμε δική του σκηνὴ διαλεγμένη, κοιλία παρθενική. Λοιπόν, ἐπειδὴ ἐσύ τρεῖς σκηνὲς θέλεις νὰ φτιάξεις, ἔχοντας ἄγνοια γι’ αὐτὸ πού λές, ἐγώ νεφέλη φωτεινὴ χρησιμοποίησα γιὰ σκηνή. Ἔτσι, ἔκρυψα τοὺς παρόντες καὶ λέω δυνατά: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στὸν ὁποῖο εὐδόκησα». Ὄχι ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας, ἀλλά Αὐτός· ὄχι ἐκεῖνος, ὄχι ὁ ἄλλος, ἀλλ’ Αὐτός, ἕνας και ἄν εἶναι ὁ Ἴδιος, ὁ ἐκλεκτός μου, Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε.

Τὸν Μωϋσῆ ἀνέδειξα δίκαιο, ἀλλά σ’ Αὐτὸν βρῆκα καθετὶ ἀρεστό. Τὸν Ἠλία τὸν πῆρα ἀπὸ τὴν γῆ, ἀλλ’ Αὐτὸν τὸν ἔστειλα ἀπὸ Παρθένο στὸν ἴδιο τὸν οὐρανό». Διότι κανείς, λέει ὁ Χριστός, δὲν ἀνέβηκε στὸν οὐρανό, παρεκτὸς ἀπ’ ἐκεῖνον πού ἀπ’ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε. Ἀπὸ ἐκεῖ λοιπὸν πραγματοποίησε τὴν κάθοδό Του στὴν γῆ, ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ Του «ἐξῆλθε», ἔχοντας πάρει μορφὴ δούλου. Ἐὰν παρέμεινε αὐτὸ πού ἦταν καὶ δὲν ἔγινε ὅ,τι ἀκριβῶς εἴμαστε, ἂν δὲν ὑπέμεινε σταυρὸ γιὰ μᾶς μὲ σχῆμα ἀνθρώπινο καὶ δὲν ἐξαγόρασε μὲ τὸ δικό Του αἷμα τὸν κόσμο, τότε δὲν πραγματώνεται ἡ θεία Οἰκονομία καὶ ἀπομένουν ὅσα τὸν παλαιὸ καιρὸ εἶπαν οἱ Προφῆτες ἀβέβαια λόγια. «Ὅμως πᾶψε, Πέτρο, καὶ μὴν ἔχεις στὴν σκέψη σου ὅσα ταιριάζει σὲ ἀνθρώπους, ἀλλ’ αὐτὰ πού ἁρμόζουν στὸν Θεό. Διότι Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ Ὁποῖος ἔχει τέλεια τὴν εὐαρέσκειά μου. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε. Καθότι δύο φορὲς ἔχω ἐκφραστεῖ μὲ φωνή, πού μιλοῦσε γι’ Αὐτόν, τὴν μία πού εἶσθε παρόντες στὸ ὄρος αὐτό, τὴν ἄλλη παρόντος τοῦ Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη ποταμό».

Αὐτὴ τὴν φωνὴ θὰ παρουσιάσει ἀληθινὴ ὁ παλαιὸς Προφήτης, πού κήρυξε μεγαλόφωνα: «Τὸ Θαβὼρ καὶ τὸ Ἑρμονιήλ στὸ ὄνομά Σου θὰ ἀγαλλιάσουν». Ποιὸ ὄνομα; «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός». Διότι τοῦ χάρισε ὄνομα τρανότερο ἀπὸ κάθε ὄνομα. Ἀλλά τὸ δίχως ἄλλο θὰ πεῖς, ἀγαπητέ μου: «Τί σημαίνει, Τὸ Θαβὼρ καὶ τὸ Ἑρμονιήλ στὸ ὄνομά Σου θὰ νιώσουν ἀγαλλίαση»; Μάθε λοιπὸν καὶ ἀποτύπωσέ το στὴν σκέψη σου: Τὸ Θαβώρ, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄρος, ὅπου θέλησε καὶ μεταμορφώθηκε ὁ Χριστὸς καὶ δόθηκε γι’ Αὐτὸν μαρτυρία ἀπὸ τὸν Πατέρα πώς εἶναι Υἱός Του, καθὼς πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκούσατε. Τὸ Ἑρμονιήλ πάλι εἶναι ὄρος μικρό, ἀπὸ τὴν γῆ τοῦ Ἰορδάνη, ἀπ’ ὅπου ἔγινε ἡ ἀνάληψη τοῦ Ἠλία καὶ κοντὰ στὸ ὁποῖο, μὲς στὸ τρεχούμενο νερὸ τοῦ Ἰορδάνη, ἐπεθύμησε καὶ βαπτίστηκε ὁ Χριστός, καὶ τότε δόθηκε γι’ Αὐτὸν μαρτυρία ἀπὸ τὸν Πατέρα πώς εἶναι Υἱός Του. Σ’ αὐτὰ τὰ δύο ὄρη ὁ ἄχραντος Πατὴρ ἐπιβεβαιώνοντας τὴν υἱότητα, καὶ τότε καὶ τώρα γιὰ δεύτερη φορὰ λέει μὲ φωνὴ δυνατή: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στὸν Ὁποῖο εὐδόκησα, Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε. Διότι αὐτὸς πού Τὸν ἀκούει καὶ ἐμένα ἀκούει. Καὶ αὐτὸς πού θὰ ντραπεῖ γι’ Αὐτὸν καὶ γιὰ τὰ λόγια Του, καὶ ἐγώ θὰ ντραπῶ γι’ αὐτόν, ὅταν φανερωθῶ μὲς στὴν δόξα μου καθὼς καὶ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε, χωρὶς προσποίηση, χωρὶς κακία, χωρὶς περιέργεια, μὲ πίστη ἀναζητώντας Τον, ἀλλά ὄχι θέλοντας μὲ γλωσσικὲς ἀπόπειρες νὰ ὁρίσετε τὰ μεγέθη Του, μὲ τὴν πίστη προχωρώντας στὸν χῶρο τοῦ ὑπέρλογου, ἀλλ’ ὄχι μὲ τὰ λόγια ἐπιχειρώντας νὰ βρεῖτε τὰ μέτρα τοῦ Λόγου». Διότι τώρα ὁ Παῦλος, ὁ δεινὸς ὁμιλητής, βάζοντας χαλινάρι στὸν περίεργο ἄνθρωπο καὶ τὰ πάντα διδάσκοντας χωρὶς δισταγμούς, κηρύττει μεγαλοφώνως: «Βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! Πόσο ἀνεξερεύνητες εἶναι οἱ κρίσεις καὶ ἀποφάσεις Του καὶ πόσο ἀνεξιχνίαστοι οἱ δρόμοι, μέσα ἀπό τούς ὁποίους ἐνεργεῖ!»

Σὲ Αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς ἀτελείωτους αἰῶνες. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)